

7. fejezet - Kirándulás Godric's Hollow-ba

A

z iskolakezdésig már csak két hét volt hátra, és Harryt egyre jobban fűtötte a tettvágy. Majdnem eltelt a nyári szünet, és még semmit sem tettek a legfontosabb cél érdekében. Úgy érezte, valahol már el kellene kezdeni a kutatást, és erre semmi más ötlete nem volt, mint Godric's Hollow. A falu, ahol minden elkezdődött. Ahol tizenhét évvel ezelőtt a szülei meghaltak, és az édesanyja az életét feláldozva mentette meg őt. Ahol egy időre elveszítette erejét a Sötét Nagyr, Lord Voldemort.

Ront és Hermionét először váratlanul érte, amikor Harry előállt a kirándulás ötletével. Persze ez máskor sem lett volna egyszerű kirándulás, egy háború idején, pedig különösen veszélyes vállalkozásnak tűnt.

- Igazad van, Harry. Tudtuk, hogy ez is eljön előbb-utóbb, de olyan jó és békés volt az elmúlt néhány nap, ez esküvő, meg minden - sóhajtotta Hermione.

- Igen. Egészen olyan volt, mintha normális életet élhetnénk. Ma reggel azonban megint nagyon hosszúra nyúlik a Reggeli Próféta gyászrovata - felelte komolyan Harry.

- Van köztük ismerős? - kapta fel a fejét Ron, de a fiú a fejét rázta.

- Ma reggel még nem volt.

- Valahogy meg kéne szervezni az egész kiruccanást, hogy minél biztonságosabb legyen - folytatta a lány.

- Egyedül semmiképpen nem mehetsz! - jelentette ki határozottan Ron. - Ráadásul valahogy anyáéknak is be kell adnunk a dolgot. Téged kénytelenek lesznek elengedni, de hogy mindhárman elmenjünk, abba nem fognak ilyen könnyen belemenni.

- Ha minden kötél szakad, egyedül is elmegyek. A láthatatlanná tévő köpenyben, egyedül talán nagyobb biztonságban leszek.

- Ezt nem teheted! Megbeszéltük, hogy veled tartunk. Nem rázhatsz le minket! - tiltakozott Ron.

- Holnapig próbáljuk meg kitalálni a legjobb megoldást! - indítványozta Hermione. - Addig biztosan nem lesz időm elkészíteni a négy karkötőt, ahogy megbeszéltük, és így nem tudunk jelezni senkinek, ha valami baj van.

- Tudod egyáltalán, hogy hová kell menni? Kéne valaki, aki elkalauzol a helyszínre, és információkkal szolgál.

- Szerintem Remus Lupint kéne megkérned. Ő tényleg jól ismerte a szüleidet, és bizonyára szívesen segítene. Valószínűleg jólesne neki, ha a segítségét kérnéd, ráadásul felnőtt, és a Főnix Rendjének is tagja. Így már anya sem tudna belekötöni semmibe.

- Igazad van. Most rögtön írok neki.

- Ha velünk tart, talán még ráérnek azok a karkötők. Addigra mindenképpen készen lesznek, mire egyedül megyünk küldetésre a Roxfortból. Most a szüleid is tudni fogják, így nem lehet gond - fordult Ronhoz bizakodva Hermione.

***

A levelet nem volt könnyű biztonságosan, de érthetően megfogalmazni. Végül Harry mindössze ennyit írt:

„Kedves Lupin Professzor!

Szeretnék önnel találkozni, amint lehet. Szükségem lenne a tanácsaira egy kirándulással kapcsolatban.

Nagyon várja,

Fogadott keresztfia”

A válaszlevél estére megjött, és a férfi másnapi érkezésének hírért hozta. Mindhárman aggódva gondoltak az előttük álló útra. Ron attól rettegett, mit szól majd édesanyja a veszélyes kiránduláshoz. Hermione pedig folyamatosan a könyveket bújtja, és a „vészjelző karkötő” megoldásán törte a fejét.

Reggel mindhárman elcsigázottan majszolták a pirítósukat, amikor megérkezett a várva várt vendég.

- Remus vagyok, Molly! - hallatszott az ajtó túlsó oldaláról. - Tudod, akinek a holdfogyatkozás a kedvenc napja. A férfi arca kissé nyüzöttnek tűnt, amikor belépett az ajtón. - Jó reggelt!

- Gyere Remus, ülj le és egyél! Úgy látom, rád fér egy kis reggeli - tette elé a tányért azonnal gondoskodóan Mrs. Weasley. - Örülök, hogy beugrottál.

- Köszönöm, hogy ilyen hamar jött - fordult a vendéghez Harry, mire az asszony kezében megállt a konyharuha.

- Te hívtad Remust?

- Igen Molly, Harry beszélni szeretett volna velem. Talán valami baj van? - A férfi szemei fürkészően pillantottak végig sorban mindegyikükön.

- Előbb reggelizzen meg nyugodtan. Nincs semmi baj, majd meglátja.

Mrs. Weasley rosszálló fejszövélással pakolászott körülöttük, amíg befejezték az evést.

Később mind a négyen a fenti kis szobában ültek, és Harry rögtön a lényegre tért.

- El szeretnék menni Godric's Hollow-ba. - Várakozóan nézett a férfire, aki elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Már vártam, mikor jön el ez a pillanat. Csak az útmutatásomra van szükséged, vagy szeretnéd, ha veled tartanék? - kérdezte először kissé tartózkodóan.

- Mindkettőnek örülnék, ha önnek nem okoz problémát. Tudom, hogy két napja volt holdtölte...

- Semmi baj, Harry. Bár Farkasölőfü-főzet nélkül nehezebb átvészelnem, már jól vagyok. Szívesen segítek neked, amiben csak tudok. Azonban tudnod kell, hogy nem veszélytelen ez a kirándulás. Biztosan nem csak neked fordult meg a fejemben, hogy ezt tervezed. A helyszínt pedig, mint azt te is jól tudod, Féregfark és a Nagyúr is jól ismeri.

- Úgy gondoltam, hogy ő személyesen nem szívesen látogatná meg ereje elvesztésének helyszínét... - jegyezte meg a fiú.

- Lehet, de erre nem építhetünk, ráadásul csapatostól állnak rendelkezésére halálfalók, hogy elvégezzék a számára kellemetlen feladatokat. Hogy tervezed az utat?

- Még nem tudom, mi a legjobb megoldás. - Harry barátai megdöbbsent arcára nézett. - Ha ketten megyünk, használhatnám a láthatatlanná tévő köpenyem, és ha önnel is lenne egy, teljesen észrevétlenek maradhatnánk.

- Na de Harry!

- Nem ezt beszéltük meg! - tiltakozott Ron és Hermione egymás szavába vágva.

- Ha négyen megyünk, mindenképpen feltűnést keltünk, és sokkal nagyobb veszélyben leszünk. Ráadásul anyukád már sejt valamit, és kemény mérkőzés lesz öt meggyőzni.

- Ebben igazad van, de így sokkal kiszolgáltatottabbak lesztek! Négyből egy ember még talán el tud hoppanálni segítségért, de kettőből egyikőtök sem fogja sorsára hagyni a másikat, ha veszélybe kerültök - érvelt a lány.

- Hermionének igaza van, Harry - szólt közbe Remus. - Azonban arra is gondolni kell, hogy ha nem keltünk feltűnést, kisebb az esélye, hogy valaki akár most, akár később csapdát állíthat ott neked. Az lesz a legjobb, ha elkérem Mordon tartalék láthatatlanná tévő köpenyét, és előre megyek megnézni a terepet. Ha biztonságosnak találom, akkor együtt visszamegyünk. Azt még meggondolhatjuk később is, hogy ketten, vagy többen tesszük.

Mindannyian beleegyezően bólintottak.

- Gondolom a házat és a szüleid nyugvóhelyét szeretnéd látni - fordult hozzá újra a férfi, mire Harry elszoruló torokkal bólintott. - Akkor mindkét helyen körülnézek, és utána jelentkezem. Csak két napot várjunk még, amíg megszerzem a köpenyt, és új erőre kapok.

- Nagyon köszönöm, hogy ilyen segítőkész, és megérti, milyen fontos ez nekem.

- Örülök, hogy hozzám fordultál Harry. Már mondtam, hogy bármiben szívesen segítek, ha tudok. Ezen felül - fordult vissza az ajtóból a férfi -, Dumbledore professzor bízott benned, így hát én is ezt teszem.

***

Két nappal később, Remus Lupin a megbeszéltek szerint újra eljött az Odúba. Ron és Hermione éppen kint beszélgetek a hátsó kertben, és Harry nem akarta rögtön megzavarni az együttlétüket. Így is ritkán vonultak félre kettesben, hogy ő minél kevésbé érezze kirekesztettnek magát. Barátai toleranciája nagyon jól esett neki, és igyekezett ő is a lehető legtermészetesebben kezelni a megváltozott helyzetet. Örült, hogy ők ketten szeretik egymást, és végre nem marakodnak állandóan.

A szokásos ellenőrző kérdések után mindketten helyet foglaltak az éppen üres konyhában.

- Sikerült felmérnie a terepet? - faggatta Harry rögtön a férfit, amint leültek.

- Megszereztem Mordon láthatatlanná tévő köpenyét, és a faluban is körülnéztem.

Látszott a férfin, hogy őt is megrázta az élmény. Nyomasztó lehetett régen halott barátainak sírját látni, és valaha volt otthonuk közelében járni.

- Vannak gyanús körülmények, de nem hinném, hogy csapda várna ránk ott. Mégis úgy gondolom, hogy jobb lenne, ha teljesen láthatatlanul, és csak ketten mennénk.

- Sejtettem, hogy ezt fogja javasolni. A barátaim nem fognak örülni. Két napja ezzel bombáznak, de tudom, hogy ők csak jót akarnak.

- Ha biztonságosnak bizonyul a környék, később velük is visszatérhetsz még, ha szeretnél - gyözködte Lupin. - Mikor tervezed az indulást?

- Minél hamarabb. Tőlem akár azonnal is indulhatunk.

- Úgy érzed, hogy felkészültél?

- Igen. Már nagyon régen vártam erre.

Ekkor lépett be a konyhába Ron és Hermione, akik szintén örömmel üdvözölték a varázslót.

- Megtudott valamit? Mikor indulunk? - kérdezték egymás szavába vágva.

Harry sóhajtott. Úgy érezte jobb, ha ő közli velük a rossz hírt.

- Csak ketten megyünk - jelentette ki határozottan, mire barátiba azonnal belefagyott a lelkesedés. - Legalábbis egyelőre. Így lesz a legbiztonságosabb. Senki nem fog meglátni minket - gyözködte őket tovább. - Megvannak a köpenyek, és felveszem a talárt is, amit Fredéktől kaptam, támadás esetén némi védelmet az is ad. - ... és magammal viszem anyám pálcáját is - tette hozzá gondolatban.

- De... Hát... Ha bajba kerültek, mi lesz? - aggódott a vörös hajú fiú.

- Hagyd, Ron. Már eldöntötték - nézett végig rajtuk lemondóan Hermione. - Jól meggondoltad Harry? Biztosan nem sejtethetünk, Lupin professzor?

- Azt hiszem ez a legjobb megoldás ebben a helyzetben - felelte a férfi. - Így keltjük a legkisebb feltűnést, és ezzel a legkevesebb támadási felületet is. Ez a legfontosabb. Hamarosan indulunk.

- Mindjárt jövök! Egy pillanat! - kiáltotta Hermione, majd felpattant, és lóhalálában felrohant a szobájába. Egy perc múlva a lány már újra előttük állt, nyitott tenyerén pedig két teljesen egyforma karkötő feküdt. A fonott bőrszíjak egy korong alakú ezüstlapot vettek körbe, amin egy jin-jang jel volt látható.

- Ezt mindenképpen vidd magaddal Harry, bár még csak kettő van készen. Az egyik nálam lesz, én fogom viselni, a másikat viszont végig tartsd magadon! - kérte a fiút, és miközben átnyújtotta az egyik ékszeret magyarázatba fogott. - Ez egy ismert szimbólum, senki sem fog rá gyanakodni, a ruha alatt pedig egyáltalán nem feltűnő. Ha a pálcádat a fekete részhez érinted, a másikon - majd ha a többi elkészül, akkor pedig mindegyiken -, a színe vörösre változik. Közben fel is melegszik valamennyire, hogy a gazdája időben érzékelje a változást. Ha a fehér jelre nyomod a pálcád hegyét, mindegyik ismét visszanyeri az eredeti színét, jelezve, hogy már minden rendben van újra, elmúlt a veszély.

- Megnézhetem? - nyújtotta a kezét Lupin, azután ujjai közt forgatva alaposan szemügyre vette az ékszeret. - Ezt egyedül készítetted? - nézett a lányra elismerően. - Nagyon szép munka. Hasznos holminak tűnik. Kinek szánjátok a többit?

- Mindhárman viselni fogjuk őket, ha elkészültek, egyet pedig Ginnynek adunk, hogy riadóztatni tudjon valakit a Roxfortból, vagy a Rendből, ha szükség lenne rá.

- Okos gondolat - bólintott a férfi. - Remélem, hogy ma nem fogjuk használni. Szólj, ha elkészültél Harry, addig beszéllek Mollyval.

Harry felment a szobájába, magára öltötte a páncélozott talárt, felvette a karkötőt, és belső zsebébe rejtette Lily pálcáját. A láthatatlanná tévő köpenyt a zsebébe gyűrte, és csatlakozott a többiekhez a konyhában. Mikor belépett, Mrs. Weasley azonnal a nyakába borult, és megölelte.

- Vigyázz magadra Harry drágám! Tudom, hogy nem tarthatlak vissza, de nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

- Nem lesz semmi baj, Mrs. Weasley. Ne féltsen! - vigasztalta Harry az aggódó asszonyt, aztán elköszönt a többiektől és Lupin nyomában kilépett az ajtón.

***

Az Odútól egyre messzebb sétálva megindultak a háztól távolodó ösvényen.

- Ha eléggé eltávolodtunk, közösen kell hoppanálnunk, hogy vezetni tudjalak.

- Hová megyünk pontosan? Milyen az a hely? - kíváncsiskodott a fiú.

- Csak egy apró skót falucska, Harry. Egy eldugott, de békés hely. Legalábbis egykor az volt. A faluban azelőtt néhány régi varázslócsalád leszármazottai éltek, de mostanra senki nem maradt még a környékén sem. A szüleidet ért támadás után, akik túléltek, inkább elmenekültek. A ház, ahol a szüleidet elbújtatták, Dumbledore professzor egy régi öröksége volt, amit még ő sem látogatott meg azelőtt.

- Furcsa, de sosem gondoltam arra, hogy az igazgató úr máshol is élhet, mint az iskolában.

- Volt még egy háza, amit akkoriban használt, amikor még nem tanított a Roxfortban. Előfordult, hogy később is ellátogatott oda olykor, általában nyaranta. Ennek a hollétét azonban csak kevesen ismerték, és én nem tartoztam közéjük.

- Vajon az a ház most kié lehet?

- Talán élnek még távoli rokonai, és ők örökölték. Nem tudom. Albus szinte sosem hozta szóba a családját, csak a testvéréről említette néha. Az ilyen idős varázslóknak, mint ő volt, ha van is családjuk, már bizonyára felnőtt dédunokáik élnek szerteszét a világban. Sokszor előfordul, hogy egy idő után nem is tartják egymással a kapcsolatot.

Harry a hallottakon gondolkozva követte a varázslót, míg az egyszer csak megállította.

- Itt jó helyen vagyunk. Gyere, és vedd fel a köpenyt!

Mindketten magukra terítették a láthatatlanná tévő kelmét. A férfi erősen megragadta Harry karját, hoppanált vele, és egy rémes, végtelennek tűnő pillantás múlva már egy bokor takarásában álltak egy kietlen országút szélén. Az út egy völgy bejárata felé kanyargott, gyönyörű, erdő borította hegyek ölelésében. A hegytetők kopárra csiszolt ormai fölött ragyogott a nap, de idelent még mindent hűs árnyék borított.

Lassan lépdelve indultak el az úton, amely kacskaringósan a völgy mélyén fekvő falucska felé sietett. Ahogy egyre közelebb értek, láthatóvá vált, hogy az egész település mindössze egy girbegurba utcából áll, melynek két oldalán ritkásan elhelyezkedve, apró házak állnak. Kertjeikben elhanyagoltan, vadul burjánzottak a növények, és mindent elborított a magasra nőtt gaz. Ahogy végigmentek a kis utcán, csupa elhagyott, üresen tátongó épület ásított feléjük koromfekete ajtókkal és ablakokkal, néhány lezárt és bezsaluzott házzal váltakozva. Az egész falu talán tizenöt-húsz házból állt. Csendben haladtak, miközben köpenyüik rejtekében pálcájukat markolva figyelték a környezetet. Semmi sem mozdult.

A legutolsó ház sokkal rosszabb állapotban volt, mint az összes többi, ami mellett eddig elhaladtak. Lupin megállt a ferdén lógó kertkapu előtt.

- Itt vagyunk - állította meg súgva a fiút.

- Hogyhogy már nincs rajta a *Fidelius-bűbáj*?

- Nem tudom, Harry. Csak a titokgazda veheti le az épületről az átkot. Ezek szerint Peter Pettigrew volt...

- Mióta laktak itt a szüleim?

- Akkor ajánlotta fel nekik az igazgató úr, amikor kiderült, hogy mekkora veszélyben vannak. Előtte apád családjánál laktak, legalábbis az esküvő után egy rövid ideig. Még a te születésed előtt menekítették ide őket. Várj meg itt, amíg körülnézek!

Harry elhülten nézte szülőháza maradványait. A férfi eközben körbejárta a régen elvadult, gazzal benőtt kertet, melynek közepén egy félig összeroskadt épület rogyadozott. Valaha bizonyára barátságos otthont nyújtott a fiatal párnak, távol a világ zajától. Harry torka elszorult, szemei égni kezdtek, amint szemügyre vette egykori otthonát, ahol szülei menedéket reméltek. Minden békésnek, ám nyomasztóan elhagyatottnak tűnt.

A falu szélétől nem messzire, az első, alacsonyabb domb tetején apró kápolna árválkodott.

- A dombon van a temető. Szeretné látni? - A fiú csak hangjából vette észre, hogy a férfi visszatért mellé. Automatikusan bólintott, aztán rájött, hogy társa sem láthatja őt.

- Igen - felelte rekedten.

Felbaktattak a dombra. Az égen vándorló nap mostanra már beragyogta a völgyet is. A patinásan megöregedett épület tövében kőből formázott, díszesen faragott síremlékek sorakoztak rendben egymás mellett. A falu házaihoz mérten meglepően sok különböző korú és stílusú sírkő vette körül a kis imaházat. Az egyik szélén elhelyezkedő, egyszerű, de szépen megmunkált kettős sírnál mindketten megálltak. Harry lekuporodott elé, és térdét átkarolva meredt a feliratra:

**Lily Evans Potter - James Potter
1958-1981**

Alig érzékelte, hogy Lupin magára hagyja gondolataival. A férfi a falut és a környéket fürkészte a dombról.

Harry még sosem érezte egyszerre ilyen közel és ilyen távol magát a szüleitől. Most, szinte felnőtt fejjel, a veszteség érzete lassan újra elhatalmasodott rajta. Anyyira szeretne volna megismerni őket.

A csendet ekkor jellegzetes pukkanás törte meg. Valaki hoppanált a faluban. Mindketten felpattantak, és a házak felé fordultak. A férfi hangja közvetlenül mellette suttogetta:

- Ne mozdulj!

Az egyik teljesen lezárt, és bezsaluzott ház mellett az úton, egy apró, vékony, idősnek látszó emberke állt. Az előbb még nem volt ott senki. Rongyos és kopott ruhája Harryt messziről Mundungus Fletcherre emlékeztette, ám ő nem lehetett az, hiszen jelenleg az Azkabanban töltötte büntetését. Nem csoda, ugyanis sorozatos tolvajlás, valamint orgazdaság volt a férfi rovásán, ráadásul legutóbbi tettenérésekor *inferus*nak, azaz mágiával irányított holttestnek tette magát.

A kis emberke éppen a félig lerombolt ház mellett állt, melyben valaha Harry családja veszítette életét. Gyorsan körülpillantott, pálcájával néhány röpke mozdulattal kinyitotta a legközelebbi épület egyik bedeszkázott ajtaját, és sietve eltűnt mögötte.

Az esemény két szemtanúja rögtön a távozás mellett döntött, azonban innen nem hoppanálhattak, hiszen hallótávolságon belül voltak a titokzatos idegentől. A láthatatlanság leple alatt óvatosan újra végigmentek ugyanazon az útvonalon amerről jöttek. Most már fokozott óvatossággal jártak el. Leginkább, akkor igyekeztek minden apró jelet észrevenni, amikor az ismeretlen varázslót elnyelő ház közelében haladtak el. Próbáltak valami nyomot felfedezni, amelyből következtethettek volna az illető kilétére, az épület azonban ugyanolyan kietlennek tűnt, mint amikor először mentek el mellette.

A faluból kiérve most az országút széle helyett Lupin vezetésével felkapaszkodtak az egyik dombra, amely a falu fölé magasodott. Most már biztonságos távolba kerültek, és innen jól beláthatták az egész környéket. Hiába fürkészték azonban éber tekintettel a kihalt települést, már semmi nem mozdult.

- Menjünk vissza minél előbb, Harry. Itt most nem biztonságos. Lehet, hogy ártalmatlan alak, akinek kapóra jött a sok üres épület, de az is lehet, hogy rosszban sántikál, vagy megfigyelő. Semmiképpen nem jó jel, hogy itt találtunk valakit.

- Még szeretnék egyszer visszajönni, hiszen a házat nem is tudtuk megnézni...

- Egyelőre tegyél le róla Harry. Amíg fel nem derítettük mi folyik itt, jobb, ha elkerülöd még a környéket is. Visszafelé már tudsz követni. A kiindulási helyen találkozunk. - A férfi sarkon pördült, és halk pukkanással eltűnt.

Harry még nézte egy darabig a kietlen utcát és az elhagyott házakat. Nehéz volt itt hagynia valaha volt otthonát. Már éppen lendületet vett a hoppanáláshoz, amikor mozgást vett észre a szeme sarkából. A dombról visszanézve megpillantotta, amint egy lobogó, fekete talár tűnik el a ház ajtaja mögött, ahová nemrég a titokzatos öreg is bement. Rossz érzéssel várt néhány pillanatig, de ezután semmi más nem történt.

Talán csak a szeme káprázott... - gondolta, és hirtelen rádöbönt, hogy Lupin professzor már bizonyára aggódik érte, így gyorsan megpördült a sarkán, és belevetette magát a semmibe.

***

Remus Lupin aggodalmas arccal várta az Odúhoz vezető úton.

- Mi történt, Harry? - kérdezte.

- Szerettem volna jobban körülnézni a házban is - felelte Harry megrázva a fejét.

- Sajnálom, hogy ilyen hamar el kellett jönnünk. Szerintem ennyi is épp eléggé felkavaró volt számodra.

- Ki lehetett az a férfi?

- Lehet, hogy a Nagyúrnak kémkedik, de akár egy pitiáner bűnöző is bevehette magát a kihalt házak egyikébe.

- Eléggé alvilági figurának látszott. Először rögtön Mundungus jutott róla az eszembe.

- Majd utána járunk. Most néhány hétig nem leszek elérhető, mert folytatnom kell a Rend számára végzett küldetésemet, de amint megtudok valamit, nyomban jelentkezem. Rendben?

- Igen. Köszönöm, hogy elkísért.

- Szívesen.

A férfi a vállára tette a kezét, és beterelte maga előtt az Odú ajtaján.

Aznap este az egész Weasley család együtt vacsorázott, de bármennyire is kíváncsiak voltak, nem tettek fel tolaakodó kérdéseket Harrynek, aki nagyon hálás volt a tapintatért. Lupin is vendégül látták, aki szívesen maradt, ám vacsora után a faggatózást megelőzve sietve elbúcsúzott és távozott.

***

Amit barátaival hármásban maradt, Harry töviről-hegyére elmesélte nekik mi történt az út során.

- Mindenképpen vissza kell mennünk valamikor - jelentette ki a végén.

- Azt a lobogó talárt nem csak hallucináltad? - értetlenkedett Ron.

- Már nem is tudom. De az biztos, hogy valaki, vagy valakik akkor is ott vannak. Meg kell tudnunk, miért.

- Várjuk meg, amíg Lupin professzor jelentkezik, Harry. Pár nap múlva úgylis kezdődik az iskola. Ott is folytathatjuk a kutatást, és akár újra el is mehetünk oda, ha akarunk. Most inkább az iskola alapítóinak fennmaradt tárgyai után kéne kutatnunk. Nem gondolod? - nézett kérdőn a fiúra Hermione, aki végül megadóan bólintott. A lánynak igaza van. Még nem haladtak semmit ezen a téren, pedig valóban ez a legfontosabb teendőjük.

- Jó, tegyük félre a dolgot, amíg nem lesz több információnk - egyezett bele Harry, de este az ágyban, elalvás előtt ismét maga előtt látta a fekete talár libbenését.